

OBOŻNIA (1) sb f

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w obożny), a prawdopodobnie pochylone (tak w -nia).

[sg N obożniã. ◇ G obożniej. ◇ A obożnią.] ◇ pl N obożnie.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Pomieszczenie dla wozów i koni: Zbierał sie tedy ná wozy y ná iezdne/ y miał thyfiąc y czterzy ítá wozow/ y dwánaście tyfięcy iezdnych: y rozłożył ie po mieściech/ gdzie były obożnie iego [*et fecit eos esse in urbibus quadrigarum; kędy wozy chowano BibRadz; in urbibus curruum PolAnt*] *Leop* 2.Par 1/14; [Niedaleko teźe stajniej, przy murze, jest obożnia drzewiana niewielka, w słupy a w dyle zbudowana, pobita dranicami. Podle tej obożniej [...] jest wieża miernej wysokości *LustrPom* 201].

[Szereg: »obożnia i komora«: Na tymże teź przygródku [*pan siradzki*] dał zbudować obożnią i komory dla schowania słodu, wiązaną w słupy *LustrWpol* I 90.]

JR